

РЕШЕНИЕ

№ 13470

гр. София, 24.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 157 СЪСТАВ, в публично заседание на седми ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ЗОРНИЦА ИВ. ТОДОРОВА**

при участието на секретаря Диана Г. Димитрова
като разглежда докладваното от **ЗОРНИЦА ИВ. ТОДОРОВА** Гражданско дело № 20221110106621 по описа за 2022 година

Производството е образувано по предявени от ищеца **Дирекция „Социално подпомагане“ - Люлин**, с адрес: гр. София, ж.к. „Люлин“, бул. „Царица Йоанна“, бл. 8 3 срещу ответника **Е. И. Г.**, ЕГН *****, обективно кумулативно съединени положителни установителни искове по реда на **чл. 422 ГПК** с правно основание **чл. 55, ал.1, пр.1 ЗЗД, вр. чл. 8е, ал. 5 ЗСПД** за признаване за установено, че ответникът дължи сумата **1725, 00 лв.**, представляваща получена без основание социална помощ по чл. 8е от ЗСПД за периода 01.07.2019 г. – 30.09.2020 г., ведно със законната лихва от 08.07.2021 г. до изплащане на вземането, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 19.07.2021 г. по ч.гр.д. № 40127/2021 г., по описа на СРС, 157 с-в.

Ищецът **Дирекция „Социално подпомагане“ - Люлин** извежда съдебно предявените субективни права при твърдения, че въз основа на издадени заповеди на директора на ДСП-Люлин на ответната страна била отпусната месечна помощ за дете без право на наследствена пенсия от починал родител по реда на чл. 8е, ал. 5 от ЗСПД в размер на 115 лв. за периода 01.07.2019 г. – 31.12.2020 г., като паралелно с тази помощ на ответника била отпусната и месечна помощ по реда на чл. 49 от Правилника за прилагане на закона за закрила на детето /ППЗЗД/ в размер на 180 лв. за периода 01.07.2019 г. – 30.09.2020 г., което било пречка за получаване на помощта по реда на чл. 8е, ал. 5 от ЗСПД за същия период, но не било обявено от ответницата, в изпълнение на задължението ѝ по чл.10, ал.2 ЗСПД, поради което същата следвало да възстанови сума в общ размер от 1725, 00 лв., представляваща неправомерно получена социална помощ по реда на чл. 8е, ал. 5 от ЗСПД за периода 01.07.2019 г. – 30.09.2020 г.

Ответникът **Е. И. Г.**, в депозиран в срока по чл.131 отговор на исковата молба, оспорва иска при възражения, че не следва да възстановява процесната сума, тъй като е получил същата добросъвестно въз основа на заповеди на директора на дирекция „Социално подпомагане“ – Люлин, за законосъобразността на които следвало да

отговаря издалият ги орган. Освен това нямало законова забрана да получава двете помощи едновременно.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Въз основа на заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК е образувано ч.гр.д. № 40127/2021 г. по описа на СРС, 157 състав, въз основа на което е издадена заповед за изпълнение в полза на ищеца за процесните суми. Срещу заповедта за изпълнение е постъпило възражение от длъжника в срок, поради което на ищеца - заявител са дадени указания за предявяване на иск за установяване на вземането по издадената заповед, като в законоустановения срок ищецът – заявител е предявил настоящия иск.

По делото не е спорно, поради което тези обстоятелства са обявени за безспорни между страните по делото с доклада по чл. 146 ГПК, а и от представените по делото писмени доказателства се установява, че въз основа на Заповед № ЗСПД/Д-С-ЛЮ/775/01.02.2019 г. и Заповед № ЗСПД/Д-С-ЛЮ/628/04.02.2020 г. на ответника е отпусната месечна помощ за дете без право на наследствена пенсия от починал родител по реда на чл. 8е, ал. 5 от ЗСПД, определена в размер на 115 лв., считано от 01.01.2019 г. 31.12.2020 г.

В изпълнение на посочените заповеди и видно от приложените по делото отчети по сметка (л.156-185) на ответника са изплатени суми в общ размер на 1725 лв. за периода 01.07.2019 г. – 30.09.2020 г.

Горепосочените заповеди са издадени въз основа на подадено от ответника заявление – декларация за отпускане на помощта от 01.02.2019 г. и заявление – декларация от 28.01.2020 г., в които ответникът е декларира, че детето не получава наследствена пенсия по реда на чл. 82, ал. 1 от КСО и не получава персонална пенсия по реда на чл. 92 КСО, а в декларациите е посочено, че в случай, че информацията по т. 1-4 е налична в дирекция „Социално подпомагане“, съответните документи не се подават от лицата. Към подадените заявления са представени и съответни документи, които се изискват, а именно служебна бележка за извършени имунизации на детето Ели Г., Заповед на Дирекция „Социално подпомагане“ – Люлин за настаняване на детето Ели Г. в семейството на баба по майчина линия – Е. И. Г. и Разпореждане на НОИ, с което е отказано опускането на наследствена пенсия за инвалидност поради общо заболяване на Елеонора Г..

Същевременно, видно от приложените по делото Заповед № ППЗЗД/Д-С-ЛЮ/52/05.08.2019 г. и Заповед № ППЗЗД/Д-С-ЛЮ/25/04.02.2020 г., на ответника е отпусната и помощ по чл. 49 от ППЗЗД в размер на 150 лв., считано от 01.07.2019 г. и в размер на 180 лв., считано от 01.01.2020 г.

След извършена проверка от страна на ищеца, резултатът от която е обективиран в Констативен протокол № 15/16.11.2020 г., е установено, че на ответника за периода 01.07.2019 г. – 31.12.2020 едновременно е отпусната помощ по чл. 8е, ал. 5 ЗСПД и по чл. 49 от ППЗЗД, поради което е издадена Заповед № ЗСПД/Д-С-ЛЮ/628/11.11.2020 г., с което е прекратена месечната помощ на ответника по чл.8е, ал. 5 от ЗСПД.

На 12.01.2021 г. е издадена заповед за възстановяване на получените от Е. Г. месечни помощи за отглеждане на настанено в семейство на роднини дете без право на наследствена пенсия от починал родител на основание чл. 8е, ал. 5 от ЗСПД за периода 01.07.2019 г. – 31.01.2019 г. в общ размер на 690 лв. и за периода 01.01.2020 г. – 30.09.2020 г. в общ размер на 1035 лв., като на ответника е връчена и покана за доброволно изпълнение на 12.03.2021 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи:

Съдът намира искът за допустим – предявен в срока по чл. 415 ГПК за вземане, за което е издадена заповед за изпълнение, произтичащо от същото основание, която

заповед е връчена на длъжника при условията на чл. 47, ал. 5 ГПК.

За основателността на предявения иск в тежест на ищеца е да докаже, че на основание издадените заповеди на директора на ДСП – Люлин ответникът е получил месечна помощ за дете без право на наследствена пенсия от починал родител по реда на чл. 8е, ал. 5 от ЗСПД в общ размер на 1725 лв. за периода 01.07.2019 г. – 30.09.2020 г.

Съгласно разпоредбата на чл. 8е, ал. 1 от ЗСПД месечни помощи за дете без право на наследствена пенсия от починал родител се предоставят на другия родител или на настойника/попечителя, който отглежда детето и живее постоянно в страната, при условие че детето: 1) не получава наследствена пенсия по чл. 82, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване; 2.) не е настанено за отглеждане извън семейството по реда на чл. 26 от Закона за закрила на детето; 3.) редовно посещава подготвителните групи в детските градини или подготвителните групи в училищата за задължително предучилищно образование на децата, освен ако това е невъзможно поради здравословното му състояние; 4) до завършване на средно образование, но не повече от 20-годишна възраст, редовно посещава училище, освен ако това е невъзможно поради здравословното му състояние; 5) има направени всички задължителни имунизации и профилактични прегледи съобразно възрастта и здравословното му състояние и 6) живее постоянно в страната. Съгласно ал. 5 на същия член, такава помощ се предоставя на семействата на роднини и/или близки, при които е настанено детето по реда на чл. 26 от Закона за закрила на детето, в случай че семейството не получава месечна помощ с цел отглеждане на детето в семейства на роднини или близки съгласно Закона за закрила на детето. От анализа на посочените норми може да се обоснове извод, че получаването на помощ по чл.8е от ЗСПД от роднините, при което е настанено дете без родители е допустимо, само ако те не получават помощ по ЗЗД.

В случая по делото беше установено, че на ответника като роднина, за отглеждане при когото е настанено дете без родители за периода 01.07.2019 г. – 30.09.2020 г. са отпуснати и същият е получавал едновременно помощ по чл. 49 от ППЗЗД и по чл. 8е, ал. 5 от ЗСПД.

В тази хипотеза приложение намира разпоредбата на чл. 14, ал. 3 от ЗСПД, съгласно която в случай на установена недоброръководност и в случаите по чл. 6, ал. 9, чл. 6а, ал. 7, чл. 6б, ал. 4, чл. 8в, ал. 6, чл. 10а, ал. 7 и чл. 10б, ал. 7 директорът на дирекция "Социално подпомагане" издава мотивирана заповед за възстановяване на получената семейна помощ заедно със законната лихва.

По възраженията на ответника относно незаконосъобразността на издадената заповед за възстановяване на неправомерно получените помощи, съдът не би могъл да се произнесе в настоящото производство с оглед разпоредбата на чл. 17, ал. 2 изр. 1 от ГПК. Съгласно цитираната разпоредба, това е допустимо единствено, ако административният акт се противопоставя на страна, която не е била в участник в административното производство по издаването и обжалването му, каквато хипотеза не е налице в настоящия случай. Ответникът е имал възможност да релевира евентуалните си възражения за незаконосъобразност на административния акт по пътя на обжалването му по реда на АПК в законоустановения 14- дневен срок от връчване на заповедта. Пропускът да се обжалва административния акт, ако заинтересованото лице е приело, че накърнява негови права и законни интереси, не може да бъде саниран в рамките на производството по реда на чл. 422 от ГПК, където съдът извършва косвен съдебен контрол само на валидността на издадения административен акт, а не на неговата законосъобразност.

По отношение на изискването за недобросъвестност срещу което ответникът е въвел доводи за проявена добросъвестност при получаването на отпускните помощи съдът намира следното:

Добросъвестността в контекста на чл. 14 от ЗСПД предполага извършването на действия от страна на правоимащия, насочени към получаването на положително решение на компетентния орган за изплащането на семейна помощ по реда на този закон, без това лице да е знаело, че не отговаря на законовите изисквания и без преднамерено да е премълчало информация, която би се оказала пречка за получаването на помощта. Съгласно чл. 10, ал. 1 от ЗСПД семейните помощи за деца се отпускат от дирекция "Социално подпомагане" въз основа на заявление-декларация по образец за всяка отделна помощ, утвърден от министъра на труда и социалната политика, които образците се обнародват в "Държавен вестник". Именно такива заявления е попълнил ответникът за получаването на помощите, като в заявлението от 01.02.2019 г. ответникът е декларирал, че не получава такава помощ и действително към онзи момент не е получавал, доколкото видно от приложената по делото заповед на л. 11 помощ по чл. 49 от ППЗЗД е отпусната, считано от 01.07.2019 г. Въпреки това, съдът намира, че при попълване на заявлението ответникът е бил запознат с обстоятелството, че получаването на помощ по ППЗЗД е пречка за получаване на помощта по ЗСПД, поради което в момента на възникване на пречката се е породило задължението по чл. 10, ал. 2 ЗСПД да уведоми писмено съответната дирекция "Социално подпомагане" за всички промени на условията, при които е отпусната помощта, в срок не по-късно от 30 дни от настъпването им. Това задължение не е изпълнено от страна на ответника, дори напротив същият е подал ново заявление за следващата година, в което с подписа си е потвърдил, че не получава такава помощ по ППЗЗД. Всичко това изключва добросъвестността в поведението на ответника, поради което същия дължи връщане на неоснователно получените суми.

В съответствие със задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, т. 12, съдът следва да се произнесе и по разпределението на отговорността за разноски в заповедното и исковото производство. При този изход на делото право на разноски имат ищецът, който е направил своевременно искане за присъждането им, съгласно представен списък по чл. 80 ГПК. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК заявителят (ищец) има право на направените от него разноски в заповедното производство в размер 25 лева – заплатена държавна такса в заповедното производство. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК заявителят (ищец) има право на направените от него разноски в исковото производство в размер на 84,50 лева – платена държавна такса в исковото производство и 100 лева съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащане на правната помощ, при съобразяване извършените действия, материалния интерес, фактическата и правна сложност на делото.

Мотивиран от гореизложеното, настоящият състав на Софийски районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от Дирекция „Социално подпомагане“ - Люлин, с адрес: гр. София, ж.к. „Люлин“, бул. „Царица Йоанна“, бл. 83 обективно кумулативно съединени положителни установителни искове по реда на **чл. 422 ГПК**, че **Е. И. Г.**, ЕГН ***** **ДЪЛЖИ НА Дирекция „Социално подпомагане“ - Люлин**, с адрес: гр. София, ж.к. „Люлин“, бул. „Царица Йоанна“, бл.

83, на основание **чл. 55, ал.1, пр.1 ЗЗД, вр. чл. 8е, ал. 5 ЗСПД** сумата от **1725, 00 лв.**, представляваща получена без основание социална помощ по чл. 8е от ЗСПД за периода 01.07.2019 г. – 30.09.2020 г., ведно със законната лихва от 08.07.2021 г. до изплащане на вземането, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 19.07.2021 г. по ч.гр.д. № 40127/2021 г., по описа на СРС, 157 с-в.

ОСЪЖДА Е. И. Г., ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТИ НА Дирекция „Социално подпомагане“ - Люлин**, с адрес: гр. София, ж.к. „Люлин“, бул. „Царица Йоанна“, бл. 83, на основание **чл. 78, ал. 1 ГПК** сумата от **25 лв.** – разноси в заповедното производство, както и сумата от **184,50 лв.** – разноси в исковото производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____